

SUSIKANNAN HOITOSUUNNITELMAN PÄIVITYKSEN VALMISTELURYHMÄN KOKOUS

Valmisteluryhmän kokouksessa käsiteltiin susien laitonta tappamista ja suden sosiaalista hyväksyntää.

Aika perjantai 15.2.2019 klo 10.00 – 13.00

Paikka Sali, Mariankatu 11, Helsinki

Osallistujat

Katja Holmala, Luonnonvarakeskus
Mikael Luoma, riistapäällikkö, Suomen riistakeskus
Sakari Mykrä-Pohja, projektipäällikkö, Metsähallitus
Timo Leskinen, kenttäjohtaja, MTK
Ere Grenfors, luonnon- ja riistanhoitopäällikkö, SML
Tapani Veistola, erityisasiantuntija, SLL
Maaren Angeli, porotalousneuvoja, Paliskuntainyhdistys
Sami Säynevirta, järjestöpäällikkö, Luonto-Liitto
Esa Kukkonen, Kennelliitto
Johanna Suutarinen, Oulun yliopisto
Harri-Pekka Pohjolainen, Itä-Suomen poliisilaitos
Mari Lyly, Suomen riistakeskus
Vesa Pihajoki, Poliisitarkastaja, Poliisihallitus
Taru Peltola, CORE
Outi Ratamäki, CORE

Maa- ja metsätalousministeriö:

Vesa Ruusila, erätalousneuvos, yksikön päällikkö, LVO/erätalousyksikkö (pj)
Henna Väyrynen, asiantuntija, LVO/erätalousyksikkö (sihteeri)
Sami Niemi, neuvotteleva virkamies, LVO/erätalousyksikkö
Jussi Laanikari, erityisasiantuntija, LVO/erätalousyksikkö

1) Kokouksen avaus

Puheenjohtaja avasi kokouksen ja käytiin lyhyesti läpi kokouksen ohjelmaa.

2) Alustukset

Ensimmäisenä alustuksen piti Johanna Suutarinen Oulun yliopistosta. Suutarinen kertoi viimeistelevänsä parhaillaan väitöstutkimusta Oulun yliopistoon koskien susien salametsästystä. Suutarisen mukaan laiton tappaminen on hänen tutkimuksensa mukaan ollut luokaltaan isoin susien kuolinsyy. Jonkin verran enemmän on ollut luonnollisesti kuolleita. Myös tuntemattomaksi jääneiden osuus on melko suuri.

Suutarinen kertoi väitöstutkimuksesta, joka on alkanut vuonna 2015. Suutarisen on tarkoitus väitellä keväällä 2019. Suutarinen on tarkastellut artikkeleissaan Suomen ja Ruotsin tilannetta.

Suutarisen tarkasteluaineisto rajoittuu vuosille 1998–2014 ja Suutarinen on tarkastellut pantasusien kuolinsyitä. Suutarisen mukaan laiton tappo on ollut yleisin kuolinsyy susilla ja useimmiten laittomasti tapetut sudet ovat olleet alfoja. Seuraavaksi yleisin kuolinsyy susilla on luokka tuntematon. Muita kuolinsyyluokkia ovat metsästys, liikennekuolema, eutanasia, saaliin tappama ja susien tappama.

Ruotsin tarkasteluaineistossa pariutuneiden susien kuolinsyistä laiton tappo on ollut yleisin. Seuraavaksi yleisin kuolinsyy on ollut tuntematon. Suutarisen tutkimuksen mukaan salametsästys säätelee Suomen susikantaa ja suurin osa tapauksista jää toteen näyttämättä. Salakaadetuista suurin osa on alfoja ja kohtaloltaan tuntemattomia on runsaasti. Salametsästyksen määrä vaihtelee vuositasolla tarkasteltuna ja suurin riski salametsästykselle on kevättalvella.

Harri-Pekka Pohjolainen tuli kokoukseen noin klo 10.10.

Suutarinen tarkasteli myös lyhyesti laittoman tapon selittäviä tekijöitä. Paikalliset luvalliset tapot vähensivät sen todennäköisyyttä. Koko maan susisaalis vähensi laittoman tapon todennäköisyyttä. Valtakunnallisen susisaaliin kehitys (kasvu) edeltävän metsästysvuoden saaliiseen nähden lisäsi laittoman tapon todennäköisyyttä. Suden ikäluokalla oli myös tilastollisesti merkitystä: aikuiset tapettiin todennäköisemmin laittomasti ja nuoret laillisesti. Metsätiestön ylitysten määrä lisäsi laittoman tapon riskiä. Suutarinen luetteli myös tekijöitä, joilla ei ollut vaikutusta tapon laittomuuteen tai laillisuuteen.

Suutarinen kävi myös lyhyesti läpi salametsästyksen ennustetekijöitä Ruotsissa. Tutkimuksen mukaan populaation koko voimistaa salametsästystä ja laillinen metsästys vähentää salametsästystä (vaikutus voimakkaampi yksilö- kuin populaatiotasolla).

Yhteenvedona Suutarinen totesi, että salametsästystä selittää molemmissa maissa susikannan koko ja luvalliset metsästysmäärät. Salametsästys on Suutarisen mukaan suurilta osin piilorikollisuutta. Tutkimustuloksia voitaisiin Suutarisen mukaan hyödyntää kannanhoidossa metsästyksessä: lupien tasaisuudella ja tasapuolisuudella. Lisäksi aikuisten lisääntyvien yksilöiden elossasäilyvyyttä tulisi parantaa. Lisäksi sietokykyä tulisi parantaa ja korostaa paikallistason merkitystä: oikeus johonkin luo myös vastuun. Suutarisen mukaan metsästysrikosten torjunnassa tärkeää olisi tietojohtoisuus ja ajan, paikan sekä olosuhteen huomioiminen.

Suutarisen jälkeen alustuksen piti Outi Ratamäki CORE-hankkeesta. Ratamäki käsitteli alustuksessaan sutta sosiaalisen hyväksynnän näkökulmasta. Ratamäki kertoi, että suden sosiaalisen hyväksynnän vaade on kasvanut sitä myötä kun sudesta on tullut suojeltu laji. Hänen mukaansa susipoliitiikan muututtua ei tarjottu riittävästi välineitä ja tukirakenteita tilanteeseen sopeutumiseen kuten esimerkiksi vahingoista selviämiseen ja suden läsnäolon aiheuttaman riskin sietämiseen.

Ratamäen mukaan tämä osaltaan loi tilanteen, että on voimakas tarve saada haitankärsijöiden ääni kuuluviin. Ratamäki toi esille, että sosiaalisiin ongelmiin voi vastata vain sosiaalisilla ratkaisuilla.

Ratamäki kysyi, voisiko nyt jo pohtia sitä, kuinka haitankärsijät itse voisivat olla generoimassa ratkaisuja. Voisiko olla, että hallinnan dynamiikka olisi muuttumassa vastakkain asettelusta yhdessä ideoimiseksi. Tähän Ratamäki täsmäsi, että tämä ei aina edellytä suden sosiaalisista hyväksymistä eli sitä ei tarvitse jäädä odottamaan. Ratamäki kuvasi sutta poliittisena avainlajina ja työkaluna, jonka kautta käydään monta muutakin keskustelua kuin vain susipoliitiikkaan liittyvää. Hänen mukaansa susikeskustelu voidaan nähdä poliittisena työkaluna ja sen kautta voidaan rakentaa eräänlaista kollektiivista identiteettiä ja tehdä itsensä kuuluvaksi. Tietyissä mielessä konflikti voi jopa olla hyödyllinen. Ratamäki korosti myös suden olevan erityinen laji siinä mielessä, että sen kulttuurihis-

toriallinen asema, maine ja rooli eivät luo hyvää pohjaa sosiaalisen hyväksyttävyyden kasvuksi. Suden biologia ja etologia voidaan nähdä myös ihmisyyden peilinä, ts. susi muistuttaa eräässä mielessä liikaa ihmistä omasta elämästä. Ratamäki korosti susien aiheuttamien vahinkojen olevan myös erityislaatuista – niistä tulee verta ja suolenpätkiä ja ne tulevat ajoittain liki ihmisasutusta. Ratamäki kysyi myös, helpottaisiko susien määrän kasvu kaikkia, koska se antaisi enemmän liikkumavaraa kohdennetun ja alueellisen kannanhoidon tarpeisiin.

Lopuksi Ratamäki tarkasteli ratkaisuja suden sietämisen tai hyväksyttävyyden lisäämiseen. Hänen mukaan tulisi tunnistaa aitoja intressejä ja pystyä arvioimaan, milloin on kyse konkreettisesta huolesta vai onko puhe työkalu johonkin muuhun tarpeeseen. Myös positiivisia susitarinoita tarvittaisiin. Konfliktinratkaisututkimuksessa on Ratamäen mukaan esitetty, että ajattelua tulisi muuttaa konfliktista. Epämiellyttävää tietoa ja olosuhteita tulisi oppia sietämään.

Sakari Mykrä-Pohja tuli paikalle noin klo 10.30.

Ratamäen jälkeen alustuksen piti Harri-Pekka Pohjolainen Itä-Suomen poliisista. Pohjolainen viittasi alustuksessaan Pohja-Mykrän ja Kurjen tutkimukseen vuodelta 2013, jossa arvioidaan, että vain 8,5 prosenttia susien salametsästystapauksista tulee valvontaviranomaisten tietoon. Pohjolan mukaan eläimen (kuten hirvien tai suurpetojen) laitton tappaminen onnistuu ammattimaisesti laitonta metsästystä harjoittavalta tekijältä tämän oman arvion mukaan keskimäärin joka viidennellä metsästyryityksellä, mikä myös tekona toteuttaa metsästyksrikoksen tunnusmerkistön.

Pohjolainen totesi, että jos lasketaan yhteen ilmitullut rikollisuus ja arvioidaan yritykseksi jääneiden tekojen lukumäärä sekä piilorikollisuuden kautta niin kutsuttu suurpetohävikki (ei luonnollista selitystä kuten sairaudet, liikenne, luvallinen metsästys) niin suurpetojen laitton metsästys on Suomessa erittäin yleistä ja siten myös merkittävä ongelma – varsinkin Itä- ja Pohjois-Suomessa. Laittomassa pyynnissä on kyse niin sanotusta piilorikollisuudesta, koska vain pieni osa tapauksista tulee viranomaisten tietoon.

Pohjolainen toi esille, että valvontaviranomaisten tehtävä on huolehtia riittävästä valvonnasta. Suden laittoman pyynnin kohdalla on hänen mukaansa usein kyse susivihasta ja suden kannanhoidon kyseenalaistamisesta. Laittomaan pyyntiin liittyvän valvonnan tulee hänen mukaansa olla säännöllistä, suunnitelmallista ja johdettua. Toteutuessaan Susi Life –hanke antaisi mahdollisuuksia ja resursseja valvonnan tehostamiseen.

Valvontaa on kohdistettu erityisesti alueilla, joilla on esiintynyt laitonta suurpetoihin kohdistunutta metsästystä kuten Itä- ja Pohjois-Suomeen. Asiassa on tehty yhteistyötä niin kutsutun Rajaseuturyhmän kanssa ja viestintää on pyritty tehostamaan. Pohjolan mukaan keskiössä suteen kohdistuvan laittoman metsästyksen paljastamisessa on kohdennettu valvonta, tiedustelu- ja tarkkailutoiminta, näytön saaminen törkeistä tekemuodoista. Laittoman metsästyksen valvonta vaatii erityisosaamista ja eroaa siinä perinteisestä metsästyksen valvonnasta. Pohjolainen korosti, että luonnonvararikosten tutkinta on haasteellista ja aikaa vievää. Itä-Suomen poliisilaitokselle ollaan perustamassa luonnonvararikoksiin ja metsästyksrikoksiin erikoistunutta tutkintaryhmää, johon liittyen on kehityshanke vuonna 2019. Tutkintaryhmässä on 6 – 10 poliisimiestä ja nimetty tutkinnanjohtaja.

Lopuksi Pohjolainen kertoi vielä lyhyesti Itäisen Rajaseuturyhmän toiminnasta, joka on perustettu lissalnessa vuonna 2012. Siinä ovat mukana Rajavartiolaitys, Metsähallitus ja poliisi. Ryhmä perustettiin, koska alueella esiintyi runsaasti hirvieläimiin ja suurpetoihin kohdistuvaa laitonta pyyntiä. Taavoitteena on ollut kehittää yhteistoimintaa, osaamista ja varmistaa tiedonkulku. Toiminnan tavoitteena on paljastaa erityisesti suurpetoihin liittyvää metsästyksrikollisuutta ja yhteistoimintaa toteutetaan mm. ylläpitämällä tilannekuvaava alueen metsästyksrikollisuudesta ja painopistealueille yhteistoiminnassa toteuttavilla kohdennetulla viranomaisvalvonnalla. Ryhmän haasteina ovat mm. rajatut

resurssit, yhteistoiminnan johtaminen, kansalaisilta tulleiden vihjeiden lisääntyminen ja sosiaalinen media sekä sen hyödyntäminen. Pohjolaisten mukaan haasteena ovat myös samat ammattimaiset tekijät, jotka liikkuvat eri poliisilaitosten alueilla aina Ylä-Savosta Sallaan saakka. Rajaseuturyhmässä on koettu hyödyllisiksi kokousten yhteydessä järjestetyt koulutukset ja vaikutukset ovat näkyneet tehtävään paneutumisenä sekä asiantuntemuksen parantumisenä. Parhaiten toiminnan kehittyminen on Pohjolaisten mukaan havaittavissa törkeiden metsästysrikosten aineistoissa. Pohjolaisten mukaan laadukas esitutkinta on tärkeää ja tärkeää on myös esitutkintaviranomaisten niin kuin myös valvontaviranomaisten yhteistoiminta. Tulevaisuudessa rajaseuturyhmässä pyritään valvonnan jatkuvuuteen, tutkintatoiminnan kehittämiseen, tilannekuvan ylläpitämiseen ja edelleen kehittämiseen.

Pohjolaisten jälkeen alustuksen piti Mari Lyly Suomen riistakeskuksesta. Lyly koordinoi susireviirialueiden yhteistyöryhmiä. Lyly kertoi, että työryhmiä on perustettu 26 kappaletta vuodesta 2015 alkaen. Niissä on edustusta useasti eri sidosryhmätahosta ja mielipiteet vaihtelevat suteen ja susikannan hoitoon liittyen. Kokouksia on yleensä 1 – 3 vuodessa. Ryhmien tavoitteet ovat vahvistetussa hoitosuunnitelmassa.

Lyly pohti, ovatko sudet lisänneet suden sosiaalista hyväksyntää. Hänen mukaansa työryhmien muistioissa ei ole juuri mainintaa siitä, että olisi aktiivisesti pyritty vaikuttamaan alueen ilmapiiriin tai suden sosiaaliseen hyväksyntään. Sitä ei useinkaan koeta ryhmän tehtäväksi. Sen sijaan ilmapiiri voi Lylyn mukaan muuttua välillisesti: vahinkojen ennaltaehkäisy ja viestintään liittyvien toimenpitein.

Lyly korostikin, että tiedotus on keskeistä. Kun epä tietoisuus vähentyy, sillä voidaan myös vaikuttaa siihen, että suteen voidaan suhtautua myönteisemmin. Kuitenkin työryhmissä on ollut rahoituksen puutteesta johtuen toimintaa melko vähän. Ryhmien tiedotus on koskenut esimerkiksi susitietoutta (laji, käytös, vahinkojen riskit) ja sen kertomista, miten paljon susia alueella liikkuu ja missä & milloin. Ihmisille on tuotu tietoa siitä, miten suden kannanhoitoa toteutetaan ja mitkä ovat eri toimijoiden roolit. Lisäksi on tiedotettu petoaitojen saatavuudesta ja minne ilmoitetaan mahdollisista vahingoista & kuinka vahingonkorvauksia haetaan. Lisäksi on viestitty metsästyskoiravahinkoihin liittyen. Lyly pohti myös sitä, kuinka laajalle ryhmien vaikutus ulottuu: vaikuttavatko ryhmät lähipiiriin, sidosryhmiin tai koko paikallisyhteisöön.

Lylyn mukaan paikallisyhteisöt ovat reviiiryhteistyön kohteena, mutta sidosryhmien näkemykset ja alueen ilmapiiri tulevat ryhmien kannanotoissa vahvasti esiin. Lyly muistutti, että ryhmien on tarkoitus edustaa paikallisia ja tuoda esille heidän ajatuksiaan. Tämä voi kuitenkin asettaa reunaehdot, jolloin yksilön omat mielipiteet eivät välttämättä pääse esiin. Haasteena ryhmillä on myös neutraali viestimien varsinkin tilanteessa, jossa ollaan tyytymättömiä. Muistiossa saatetaan Lylyn mukaan esittää kritiikkiä väärän tiedon pohjalta, koska kokouksissa ei ole läsnä tahoja, joka voisi oikaista virheet tuoreeltaan.

Lopuksi Lyly toi esille muutamia kommentteja työryhmien muistioista. Muistiot ovat verkossa saatavilla. Lylyn mukaan esille nousee, että suden hyväksyntä voidaan terminä kokea liian latautuneeksi ja ylhäältä annetuksi. Rinnakkaiselo tai toimeen tulo voisivat toimia paremmin. Myös positiivisia kokemuksia ryhmistä on: niiden on todettu olevan hyvä asia faktatiedon levittämisessä ja asenneilmapiiriin kehittämisessä. Ryhmien tiedotus esimerkiksi siitä, kuinka ilmoittaa susihavainnot ja petoyhdyshenkilöiden yhteystiedot on koettu yhteistyöryhmissä tärkeiksi. Muistioissa on esiintynyt myös vahvoja kannanottoja kannanhoidollisen metsästyksen puolesta. Paikallisena näkökulmana korostuu myös huoli sekä aiheutuneet haitat ja rajoittuneet elinkeino- ja harrastusmahdollisuudet. Suhtautumisessa susien pannaoituksiin on vaihtelua: osa piti pannaoituksia hyvinä, koska ne ovat auttaneet metsästäjiä välttämään susikohtauksia. Haittapuolena nähtiin, että GPS-merkintä voi haitata maanomistajia ja asukkaita ns. susiturismina, kun susista kiinnostuneiden liikenne lisääntyy eikä

pannoituksia koettu tarpeellisina susitilanteen selvittämisen näkökulmasta. Myös karkoitustoimia kritisoidaan ja toivotaan niiden kehittämistä. Lisäksi muistoissa nousee esille myös palaute paikallisten toimijoiden suuntaan. Myös yksittäisten tahojen ääni voi korostua muistoissa.

3) Keskustelu aiheesta

Kysyttiin Suutariselta, kuinka moni tutkimuksen mukaan salatapetuista susista oli viranomaisten tiedossa. Suutarinen totesi tietojen perustuvan useaan eri lähteeseen. Tietoa on tarkasteltu analyysityökalun avulla, jolla tiedot on saatu taulukoitua. Suutarinen selvensi, että tutkimuksessa on kyse biologisesta eikä juridisesta tarkastelusta. Suutarinen totesi, että oli luokitellut kuolleita pantasusia aineiston perusteella esimerkiksi todennäköisesti salametsästetyksi, kerrotusti salametsästetyksi jne. Tiedetysti salametsästetyistä tapauksista oli olemassa yksilöiviä ja suoran käden tietoja. Lisäksi oli luokka todistetusti salametsästetyt.

Keskusteltiin suden sosiaalisesta hyväksynnästä. Kysyttiin, onko muualla maailmassa menestystarinoita, joissa vastaavia konflikteja on saatu ratkaistua. CORE:n Outi Ratamäi toi esille, että ns. conflict transformation kirjallisuudessa toimiviksi on todettu ruohonjuuritasolla rakennetut hankkeet, joissa tehdään tiivistä sidosryhmäyhteistyötä. Näin luodaan sosiaalista pääomaa ja sitä, mikä on paikallisväestölle tärkeää. Hankkeet lähtevät myös heidän intresseistään ja haasteistaan. Keskiössä on yhteinen päätöksenteko ja suunnittelu.

Tuotiin esille, että yleensä onnistuneimmat esimerkit koskevat lajeja, jotka ovat aiheuttaneet konkreettista haittaa. Tällöin on helpompi löytää ratkaisukeinoja. Jos on tarve muuttaa kulttuuria ja asenteista niin asia on vaikeampaa. Esimerkkeinä lajeista, joiden kanssa on onnistuttu ovat esimerkiksi saimaannorppa ja kuikka.

Keskustelussa kysyttiin, onko Lukeen tuoduista ruhoista löytynyt koteloituneita hauleja. Tuotiin esille, että Lukessa ei systemaattisesti tutkita asiaa mutta Eviraan tuoduista susista asia nähdään, kun kuolleet sudet kuvataan röntgenlaitteiston avulla. Pannoitustilanteissa Luke seuraa rutiininomaisesti susia ja tarkastaa ettei niissä ole tuoreita haavoja. Vanhoja vammoja on useilla susilla.

Siirryttiin keskustelemaan suurpetojen metsästysrikosten tekijöistä. Poliisin esityksessä todettiin tekijöiden olevan yleensä ammattimaisia ja myös samoja tekijöitä. Kysyttiin, onko julkisuudessa liian yksipuolinen kuva metsästysrikoksenteijästä.

Poliisista Harri-Pekka Pohjolainen totesi, että tekijäjoukko yhdistäviä tekijöitä ovat miessukupuoli sekä se, että he ovat useimmiten kokeneita metsästäjiä. Usein laittomaan pyyntiin syyllistyvät ovat samoja henkilöitä. Heillä saattaa olla laittomia haaskoja. Satunnaisia matkailijoita ei löydetä vaan löysällä verkostolla toimivat. Jos ei nimitetä ammattilaisiksi niin ainakin puoliammattilaisiksi. Yksittäinen metsästäjä voi tilaisuuden tullen pyrkiä ampumaan.

Keskustelussa vastattiin tähän toteamalla, että kun jotain toimintaa luonnehditaan ammattimaiseksi siihen vaikuttaisi liittyvän hyötyulottuvuus. Suden kohdalla on mahdollista, että käy niin, että tilaisuus tekee varkaan. Asiaa täytyisi pohtia lisää, koska on paljon mitä asiasta ei tiedetä.

Pohjolainen kommentoi tähän, että jokin määrä tapahtuu varmasti niin. Kuitenkin aikuisen suden vaarallisin aika on kevättalvi. Silloin ollaan tarkoituksella suden laittomassa pyynnissä.

Komentointiin, että laittoman tappajan profiileissa on myös eroja. Kysyttiin, voisiko susi olla selkeimmin ns. poliittista rikollisuutta? Tätä implikoi se, että susia on joskus jopa nuijittu ja käytetty myrkkyä.

Tämän jälkeen keskustelu siirtyi reviiiryhteistyöryhmiin. Kysyttiin, miten niitä voitaisiin paremmin käyttää suden sosiaalisen hyväksynnän välineenä?

Lyly toi esille, että toimivista esimerkeistä tulisi työstää materiaaleja työryhmille. Ryhmät tarvitsivat tukea myös viestintään. Hyvänä esimerkkinä ovat työryhmät, jotka aktivoituneet esim. paikallislehden suuntaan. Lylyltä kysyttiin, millaisia haasteita ryhmillä on tiedon suhteen ja millaisia tietopaketteja he ovat saaneet. Lyly vastasi, että ryhmille on mennyt perustietopaketteja, jossa on melko paljon luettavaa. Asia on myös aika työläs haltuun otettava nopeassa ajassa. Välillä ryhmässä nousee esille luottamuspuola tutkimuksen ja hallinnon tuottaman materiaalin välillä. Tarvetta on kuitenkin sen pohtimiselle, miten voitaisiin tiedottaa lisää.

Kommentoitiin aiheen lomassa positiivia susitarinoita ja tuotiin esille, että esimerkiksi rapakan takaa löytyy esimerkkejä. Kuitenkin julkisuudessa seuraa usein vihapostia, jos pyrkii kertomaan susien positiivisista vaikutuksista. Asenneilmapiiri on vaikea ja yksittäisen toimijan on vaikea viedä viestiä eteenpäin. Asiasta tulisi viestiä yhteisenä rintamana.

Keskusteltiin edelleen siitä, onko laitton pyynti ammattimaisten rikollisten toimintaa vai sellaista, jota ei tehdä ammattimaisesti ja josta ei jää jälkiä. Lisäksi kommentoitiin puheenvuorossa, että reviiiryhteistyöryhmien merkitys ei saa olla vain informatiivinen. Kysyttiin, miten voitaisiin lisätä yhteistyöryhmien paikallista vaikuttavuutta.

Suutarinen tarkensi, että luvallisella metsästyksellä on tutkimuksen mukaan vaikutuksia laittomaan tappamiseen vähentämällä sen todennäköisyyttä. Asiaa ei tarkasteltu tutkimuksessa lupanimikkeen perusteella.

Tuotiin esille, että laittoman pyynnin suhteen oletukset esim. rikoksen tekijöistä perustuvat ilmi tulleeseen rikollisuuteen. Kaikkea aiheesta ei tiedetä.

Kysyttiin, pitäisikö reviiiryhteistyöryhmien kohdalla tarkentaa niiden roolia eritoten, koska niissä on hyvin monen tahon edustajia. Tuotiin esille, että voi olla vaikea kokouksissa tietää, kenen suulla puhutaan.

Lyly toi esille, että yhteistyöryhmien tehtävään ja toimintaan kuuluu ilman muuta vaikuttamista ja on molempiin suuntiin tapahtuvaa. Täytyisi kehittää sitä, miten työryhmät pääsevät vaikuttamaan. Kokoonpanojen suhteen työryhmät eivät ole kaikilla paikoilla yhtä kattavia.

Esa Kukkonen (Kennelliitto), joka on reviiiryhteistyöryhmässä, toi esille, että taustatietoa on tullut hyvin reviiiryhteistyöryhmälle. Hänen mukaansa ongelma on pikemminkin alueellinen näkyvyys ja että ryhmällä ei ole tarpeeksi resursseja. Kukkonen mukaan asiassa on paljon kiinni jäsenen aktiivisuudesta.

Palattiin keskustelussa laittoman tappamiseen ja kysyttiin, voisiko tekijöiden kohdalla olla pikemminkin kyse ns. alakulttuurista tai jengistä. Miten vastaaviin tapauksiin on puututtu yleisesti?

Harri-Pekka Pohjolainen toi esille, että Itä-Suomen poliisilaitoksella on paljon vihjetietoa yksittäisistä ihmisistä ja niitä yhdistelemällä saadaan enemmän tietoa. Yksittäinen ryhmä saattaa olla kymmenien salatappojen takana. Kuitenkaan ei ole resursseja lähteä seuraamaan. Jos valvontaviranomainen voisi laittaa asiaan lisää aikaa ja resursseja, kiinnijäämisriskiä voitaisiin lisätä. Susi Life -hanke toisi valvontaan lisää resursseja.

Vesa Pihajoki Poliisihallituksesta tarkensi, että ammattimaisuudella tarkoitetaan, että asiaan liittyy osaamista ja toiminta on tahallista.

Kysyttiin poliisiin edustajilta, voisiko poliisissa olla kiinteämpi yksikkö metsästysrikoksille samaan tapaan kuin Helsingissä on ollut eläinsuojelurikkomuksiin keskittynyt yksikkö.

Poliisin puheenvuorossa tuotiin esille, että kyseessä on asia, jonka paikallinen poliisilaitos voi linjata. Yleisemmin poliisissa pyritään pääsemään eroon siitä, että olisi eri vastualueet. Tänä vuonna teemana on erävalvonnan tehostaminen ja tarkoitus panostaa valvontapuoleen.

Tuotiin esille puheenvuorossa, että vahvistetussa hoitosuunnitelmassa pohdittiin paikallisten hyväksyntää laittomalle metsästykselle. Tällöin todettiin, että usein tekijät tunnetaan paikallisesti ja annetaan myös hyväksyntä. Tunnetaan ihmiset, jotka metsästysseuroissa tekevät sitä. Kysyttiin, onko havaittavissa muutosta paikallisten ihmisten suhtautumisessa.

Poliisista kommentoitiin, että on alueellista ja paikallista eroa. On alueita, joissa ei ole hyväksyttävyyttä ja alueita, joista ei tule mitään tietoa. Yhtenä tavoitteena Life:ssa olisi, että poliisipari verkostoituisi alueella ja pyrkisi saamaan tietoa asiasta. Kulttuurin muutos vaatii aikaa.

Tuotiin esille puheenvuorossa, että Lifessa on tarkoitus saada rahoitusta myös reviiiryhteistyöryhmille. Lisäksi kommentoitiin, että nyt valmisteluryhmässä ollut keskustelu koskien susien laittontaa pyyntiä ei olisi ollut 10 vuotta sitten mahdollista. Keskustelu asiasta on ollut hyvää.

Kysyttiin, onko mahdollista saada todistajansuojaa laittoman tappamisen kohdalla.

Tuotiin esille poliisista, että vihjeen tullessa tieto otetaan vastaan ja poliisi voi ryhtyä mahdollisesti esitutkintaan. Jos näyttöä saadaan, ei tarvita todistajaa. Joissain tapauksissa todistajaa kuitenkin tarvitaan.

Tuotiin lopussa esille Luonnonvarakeskuksen henkilökunnan kentällä kokema käytös. Välillä Luken maastossa liikkuvat työntekijät kokevat hyvin asiatonta käytöstä. Tuotiin esille, että asiasta pitäisi viestiä ja korostaa, ettei se ole hyväksyttävää.

Tuotiin esille, että vainoamisen tai vastaavan kohdalla kyse poliisiasiasta ja pitäisi olla yhteydessä poliisiin.

Todettiin kokouksen lopussa, että kirjoitetaan kokouksen pohjalta uutinen.

4) Puheenjohtaja päätti kokouksen ajassa 13.00.